

борис

априлов

*

Л И С К О

И

С И Н Я Т А

А К У Л А

*

1975

*

пиеса

за

куклен

театър

Л И Ц А:

Л и с к о – лисиче

М о к с и – магаре

П р о ч у т и я т л е н и в р а к – рак

М о н и – делфинче

С и н я т а а к у л а – акула

Г л а г о а б а з у б а д у з а – медуза

М а й к а т а н а М о н и – делфин

В о д а ч ъ т – делфин

Други делфини, медузи и разни подводни животни.

Малка полянка в Тихата гора.

Магарето Мокси пасе. Вдига глава срещу слънцето.

М о к с и. Хей, слънце.

С л њ н ц е т о. Какво?

М о к с и. Много ми блестиш. Аз си паса, а ти ми блестиш. Защо ми блестиш в очите?

С л њ н ц е т о /смутено/. Добре, но какво да сторя?

М о к с и. Махни се.

С л њ н ц е т о. Следобед.

М о к с и. Много бавно се махаш. /Пасе./ Всички слънца сте такива, бавно се махате.

Пасе. Тишина с птичи песни. Хубаво, спокойно – време само за пасене.

Влиза Лиско. Гледа го отзад.

Л и с к о. Здравей.

М о к с и /без да се обръща/. Здравей. /Пасе. След малко, без да вдигне глава, проговаря./ Само не ме карай да говоря.

Л и с к о. Защо?

М о к с и. Пречиш ми да паса.

Мълчание, двамата стоят неподвижно. Мокси пасе. Лиско го наблюдава.

М о к с и /без да вдигне глава/. Това противно слънце ми блести право в очите.

Л и с к о. Че защо не се преместиш?

М о к с и. Къде?

Л и с к о. Обърни се. Тогава ще блести в опашката ти.

М о к с и. Така ли мислиш? /Обръща се. Застават един срещу друг./ Добре е. Така нищо не ми блести. А на опашката ми и да и блести нещо, няма да забележи, няма да се оплаче. А и да се оплаче, няма да и обърна внимание... Ти как си?

Л и с к о. Добре съм.

М о к с и. Остави ме да си паса.

Пасе. Пауза в която чуваме птичките.

Мокси. Какво искаш?
Лиско. Нищо.

Тишина. Пауза.

Мокси. Май че искаш.
Лиско. Паси, паси... Напаси се.
Мокси. Ами! Цял живот паса и не мога да се напаса.
Лиско. Тогава довиждане. Тръгва си.
Мокси /внезапно/. Чакай.
Лиско /спира/. Какво?
Мокси. Къде?
Лиско /спокойно/. Далеч.
Мокси /започва да пасе и дига глава/. Колко далеч?
Лиско. Отивам на морето.
Мокси. Какво е то?
Лиско. И аз не знам. Ще видя. Казват че било едно голямо нещо пълно с

вода.

Мокси. Колко голямо?
Лиско. Доста.
Мокси. Около колко?
Лиско. Дори повече отколкото доста. Казват че като погледнеш от едната страна, не можеш да видиш.
Мокси. Не можеш какво?
Лиско. Да видиш другата,
Мокси. Може би няма друга страна.
Лиско /учудено/. Как да няма?
Мокси. може да е само с една страна, другата да я няма, някои неща имат само една страна.
Лиско /губи търпение/. Тръгваме ли или не тръгваме?
Мокси. На килограми как си.
Лиско. Нищожен. Нищо и никакво лисиче.
Мокси. Ти си едно хитро лисиче.... Качвай се!
Лиско. Нима?
Мокси. Трябва ли да се наведа?

Мокси кляка. Лиско се мята на гърба му.

Лиско /въодушевано/. Ще си направим велико пътешествие!
Мокси. Накъде?
Лиско. Напред, Мокси! Ще обиколим цялото земно кълбо.
Мокси /учудено/. Как ще го?
Лиско. Понеже е кълбо. Ще минем отгоре и отдолу.
Мокси. Това е добре. Когато минаваме отдолу, ти ще бъдеш отдолу, понеже сега си отгоре и главата ти ще виси най-отдолу.

Началните тактове на музиката.

Л и с к о. Напред, Мокси! /Запява./

По земното кълбо
удобно се върви,
защото е опасно
от хиляди черти.

Потеглиш ли веднъж
по някоя черта върви,
върви – посока дръж
до края на света.

Меридиани,
паралели -
пътеки да ти бъдат и компас.
Когато ги почнеш
и ги изминеш
отново да те върнат у дома.
Напред,
напред
и още по-напред
и винаги се връщай у дома.

*Нова обстановка, Мокси влиза базно.
Лиско е на гърба му.*

М о к с и. Каква стана тя – вървим вече четири дни, а още не сме обиколили кълбото. Все чакам ти да останеш отдолу, а аз отгоре, но нищо подобно. Ти все си си отгоре, а аз все съм си отдолу, досущ като магаре... Лиско, кажи защо не сме обиколили кълбото.

Л и с к о. И аз се чудя, Мокси. Четири дни и четири нощи вървим, а още не съм го усетил да се заобля някъде и да го минем от долната страна. Така както го гледам, кълбото няма долна страна.

М о к с и. Какво ти казах аз? Някои неща имат само по една страна. От каквато и страна да ги погледнеш.

Л и с к о. Всяко начало е трудно.

М о к с и. Ако твърдиш, че това е още началото, ще пукна от отчаяние. Съжалявам че тръгнах. Колко хубаво беше там!

Л и с к о. Къде?

М о к с и. На полянката. Но цял ден пасеш и никой не се качва на гърба ти. /Роптае./ Къде е туй пусто море!

Л и с к о. Няма го, Мокси, не го виждам.

М о к с и. Слушай, пасе ми се на моята полянка. Искам си тръните., Ту^с няма тръни.

Мокси се извързва рязко и тръгва обратно. Върви известно време и спира.

Л и с к о /иронично/. Как си, Мокси.

М о к с и. Добре съм.

Л и с к о. Не си много добре.

М о к с и. Ти ли ще ми кажеш как съм? Понеже ако АЗ съм добре или ! зле, АЗ трябва да кажа как съм, а не ТИ, а пък АЗ ти казвам че съм добре, а ТИ казваш, че не съм. ТИ ли знаеш повече от мен как съм, след като АЗ съм вътре в себе си и чувствавам по-добре какво става в мен, а не ТИ, който си вън от мен. /Пауза./ Кажи поне защо пътуваме...

Л и с к о. Да видим света. Унизително е да се родиш и да живееш само в една точка. Искам да видя морето, животът без движение е безмислен... Тръгваме ли?

М о к с и. Ох, сега пък трябва да се връщам! /Обръща се./ Едно и също разстояние два пъти!

Л и с к о. Трябваше да помислиш два пъти, за да не вървиш два пъти.

М о к с и. Какво ще правим на морето?

Л и с к о. Ще го видим, .

М о к с и. И какво като го видим?

Л и с к о. Ще ни стане хубаво.

М о к с и. Морето пасе ли се?

Л и с к о. Сигурно не.

М о к с и. Тогава къде сме тръгнали? /Обръща се и тръгва обратно./ Ама ха! /Спира./ Слушай.

Л и с к о. Какво.

М о к с и. Кое е по-близо – морето или полянката ми?

Л и с к о. Вече не знам.

М о к с и. Ох!

Л и с к о. Защо стоиш?

М о к с и. Чакам да ми кажеш да се обърна.

Л и с к о. Не можеш ли сам да се обърнеш?

М о к с и. Аз съм магаре, инат съм. Сега трябва някой да ми каже нещо, за да сторя обратното.

Л и с к о. Карай към дома.

М о к с и. Няма пък! /Обръща се./ Към морето!

Л и с к о. Че ти си много лесен за управляване, бе Мокси!

М о к с и. Достатъчно е да ми хванеш цаката.

Тръгва.

Л и с к о /запява./

Напред,

Напред

И все по-напред

Върви към своето море!

Оркестрово изпълнение на песента. Мени се пейзажа. Създава се илюзия за много дълго вървене. Съмва се и се мръква няколко пъти.

Тишина.

Влизат Лиско о Мокси. Мокси спира.

Л и с к о /понеже Мокси стои и мълчи/. Няма ли да повървим още?

М о к с и. За днес – нито крачка повече. Десет дни вървахме и както виждаш – няма море, хич го няма, липсва. Колкото и да зяпаш – няма. Според мен морето изобщо не съществува.

Л и с к о Мокси!

М о к с и. Сигурно е измислено. Хората измислят всичко. Тъй си и знаех де, толкова много вода не може да се събере на едно място. Откъде ще я събереш, кой ще я събере? И така ли ще си стои тук? Да ни чака? Да дойдем да я видим? Тя ни чака да дойдем и да я видим, сякаш си няма друга работа. Ето, на това място трябваше да има море, а няма. Гол хълм, по който се разхожда вятъра... Освен това...

Мокси млъква.

Л и с к о. Какво, Мокси?

М о к с и /тихо, със страх/. Чувам някакъв шум. Някакво животно ръмжи.

Л и с к о /с трепет/. Тук си прав. И аз го чувам. Какво ли може да бъде?

М о к с и. Зад хълма става нещо страшно и съжалявам, че тръгнахме...

Л и с к о. Този шум не ми харесва и на мен. Какво ли ни е писано да видим?

М о к с и. Не ми се вижда нищо!

Л и с к о. Предлагам да преспим тук, а утре ще решаваме. Може би този път ще се върнем наистина. Този шум не мога да го понеса.

М о к с и. Предлагам да бягаме веднага.

Л и с к о. Добре.

М о к с и. Ти ли каза добре?

Л и с к о. Да.

М о к с и. Тогава оставаме.

Л и с к о. Защо?

М о к с и. Защото непрекъснато ми се налагаш. Ще преспим, а утре ще решим.

Л и с к о. Страх ме е.

М о к с и. И мен ме е страх, но инатът ми е по-голям от страха.

Лиско слиза от гърба на Мокси.

Л и с к о. Ще легна тук.

М о к с и. А аз тук.

Лягат си.

Тишина, след което се надига страшното ръмжене.

Мокси /шепти/. Чудовището ръмжи зад хълма.

Лиско. Не ръмжи, а реве. /Отново тишина. Няма защо да се злоупотребява с този шум, трябва да се пуска когато ни трябва само./ Мокси!...

Мокси /също шепти/. Кажй.

Лиско. Защо не изревеш и ти?

Мокси. Ммоля?

Лиско. Докажи му, че и ние можем. Изреви му два пъти на този звяр. Стига са ревали само срещу нас. И ние можем.

Мокси. Не мога, Лиско, по две причини: първо – не съм сигурен дали ще изрева по-силно от него и второ – не съм сигурен дали мога да бягам по-бързо от него... И трето....

Лиско. Трето нямаше.

Мокси. Нямаше, но то е най-важното: трето – да ме убиеш няма да изрева.

Лиско. Тогава да не ревим, а да спим.

Заспиват. Отново чуваме шумът на морето, Затъмнява се, бързо пада нощта. Изгряват звезди. Нежна музика. В нея се стопяват тревожните шумове. Звездите пълнят небето, може би танцуват, бавно, избледняват, музиката утихва, чезне заедно с тях, а на хълма се показва огромно червено слънце.

Тишина. От снощните резове няма и помен, неят птици.

Хълмът се приближава към нас и ние виждаме, че е осеян с огромни сочни тръни.

Тръните се залюляват и запяват в хор:

Има песни за рози

и карамфили.

За теменугите се пишат стихове.

Редят ги в кошници,

редят ги в букети,

във целюфани,

цветя все подбрани

за вази

или пък за кани,

когато ви канят

на гости

или на рождени

и разни други дни.

Само за нас,

само за тръните

няма композирана нота,

само за тръните няма

написана песен,

изваяна рима,

да, ние сме без рима,
ний сме безримни,
почти сме незрими,
необозрими,
обезримени,
обезобразени,
защото сме тръни,
само стърчащи,
вечно мълчащи.

Сега песента минава в бодро темпо:

Но под нашите бодили
соковете са се скрили,
просто чакат да ги схруска
откривателя велик.

Ароматните нектари
са за млади и за стари -
просто чакат да ги вкуси
някой е някакъв език.

Елате, магарета,
елате изяжте ни,
елате, изяжте ни
изящно и ревящо.

Тишина.

Лиско се събужда и вижда, че Мокси се е изправил.

Л и с к о /разкършва се/. Мокси, да вървим.
М о к с и /неподвижно, съсредоточен/. Нещо ми ухае.
Л и с к о /нехайно/. Какво ти ухае?
М о к с и. Ухае ми на тръни.

Л и с к о. Мираж. Обикновен мираж, Мокси, да преминем през хълма, а?

М о к с и /тъжно/. Знам че е мираж. На мен винаги ми се изпречва нещо,
което прилича на ядене, пък не се яде. Ето, това прилича на най-красив и сочен
магарешки трън, пък опитам ли го, веднага ще се окаже нещо друго. /Помирисва
тръна./ Дори мирисе на трън. Сладко. Кажи ми, Лиско, какво лошо нещо съм
сторил, че все ми се изпречват наказания?

Л и с к о. Може би...

М о к с и. Никого не съм обиждал.

Л и с к о. Може би пък...

М о к с и. Нито подигравал.

Л и с к о. /извън себе си/. Мокси, защо не опиташ|?

М о к с и /сепнато/. Какво?
Л и с к о. Опитай, пък може да не е мираж. Защо мислиж, че е мираж?
М о к с и. Защото не може да съществува такава красива действителност.
Л и с к о /вика/. Опитай, ти казвам!
М о к с и /доближава уста до тръна/. А! /Вкусва./ О!... Охо!... Аха!... Е!...
Ехе!... Аааа!... Ауууууууууу!... Ееееееееееее!...
Л и с к о. Доколкото разбрах...
М о к с и. Довиждане!
Л и с к о. Ще отскоча зад хълма. Да видя какво има там.
М о к с и. Слушай, Лиско, ти мен повече не ме интересува.

Започва лакомо да яде.

Л и с к о. Ще видя зад хълма и ще се върна.
М о к с и. Ох, колко тръни!...

Лиско излиза.

М о к с и. Лиско.
Л и с к о. Какво, Мокси.
М о к с и. Това е Хълмът на медените сокове.

Лиско се смее и излиза.

Мокси хрупа. И пее:

Хруп, хруп, хруп
– колко е красиво!
Хруп, хруп, хруп
– изящно и прекрасно.
Не е тревопасно,
а трънепасно.

И говори:

Иди ги разбери хората – ядат пасти. И ягоди. Разни конфитюри, банани, портокали и лимони, а подминават тръните. Според мен, човекът е най-глупавото животно, щом не яде тръни... Пфу! Пасти! Ядат пасти!...

И запява:

Хруп, хруп, хруп
– колко е красиво...

Л и с к о /влиза бързо/. Мокси!... /Спира се./ Мокси!... /Гледа го как хрупа/.
Искам да кажа, че нашето пътешествие свърши!

Мокси /както хрупа/. Знам.

Лиско /въодушевлено/. Целта е постигната. Няма вече да вървим. Морето бе, Мокси, морето е пред нас! Цялото. Синьо! Направено от вода. Чува ли, Мокси! Морето! Вдигни глава!

Мокси /бавно вдига глава и говори спокойно/. Бреме е да ме оставиш на спокойствие.

Лиско /въодушевлено/. Мокси, вече...

Мокси /спокойно/, доколкото разбрах, стигнали сме при морето. Радвам се. Да ти е честито. Но аз няма да го видя, защото съм спрял при Хълма на медените сокове. Хълмът на медените сокове е моят идеал, щял живот съм мечтал за подобно място с подобни тръни, където да си хрупкам и рева. Моят път свършва тук. Оставам и ако някога пожелаеш да ме видиш, ще ме намериш тук. Разбра ли?

Лиско. Но няма ли да погледнеш морето?

Мокси. Не .

Лиско. Бяхме тръгнали към него, заедно мечтаехме...

Мокси. Друго имаш ли да кажеш?

Лиско. Това ли е стремежа ти – да се наядеш

Мокси. Защо да се наям? Няма да се наям. Аз ще ям непрекъснато. Сутрин, обед, вечер – винаги ще ям. Дори когато спя – ще ям. Довиждане.

Лиско. Чао!

Излиза.

Затъмнение.

Нова обстановка с нежна музика.

Леко свистене на прибоя. Скалист бряг. В подножието му се плиска морето, което се простира към хоризонта.

В процена между скалите се появява Лиско.

Музиката и шумовете прекъсват.

Лиско /философски очарован./ Значи, това е морето, а? Вода, която идва и си отива.

Прочутият ленив рак /гласът му/. Какво?

Лиско /подскача учудено/. А?

Ракът /гласът му/. Какво си говориш?

Лиско. Не те интересува... Ти кой си и къде си?

Ракът. Тук съм.

Появява се до Лиско на скалата.

Лиско /разглежда го/. Кой си ти?

Ракът. Прочутият Ленив Рак.

Лиско /след пауза/. Аха.

Ракът. Да.

Лиско /след пауза/. Добре.

Р а к ъ т. И какво?
Л и с к о. Какво какво?
Р а к ъ т. Ако искаш, ще те науча да плуваш.
Л и с к о. Знам.
Р а к ъ т. Тогава да влизаме.
Л и с к о. Къде?
Р а к ъ т. Аз ще пълзя по дъното, а ти ще плуваш.
Л и с к о. Не е ли опасно?
Р а к ъ т. Опасно е, ако се отдалечаваш. Може да те срещне Синята и да те изамка.
Л и с к о. Каква е тази Синя?
Р а к ъ т. Синята, акула. Не е от нашето море и кой знае как се появи... Казах ли ти че съм Прочутия ленив рак?
Л и с к о. Да.
Р а к ъ т. Много съм прочут.
Л и с к о. И ленив.
Р а к ъ т. Много съм ленив, да ти кажа. Понякога не знам по-прочут ли съм, или по-ленив.
Л и с к о /загледан в далечината/. А!
Р а к ъ т. Какво А?
Л и с к о. Какви са тези черни точки в далечината? Много подскочат. А! За първи път виждам подскачащи точки!...
Р а к ъ т. Това са делфините... А ти кой си?
Л и с к о /загледан в делфините/. Лиско.
Р а к ъ т. Аха.
Л и с к о. Не си ли чувал?
Р а к ъ т. Делфините цял ден скитат по морето и подскачат.
Л и с к о. Май че идват насам.
Р а к ъ т. Виж колко са много. Но сега ще стане нещо лошо.
Л и с к о /изненадан/. Какво лошо?
Р а к ъ т. Смятах да си играя с теб, но Мони ще си те вземе.
Л и с к о. Как ще ме вземе?
Р а к ъ т. Ще те грабне.
Л и с к о. Пък аз пък няма да отида. Ще си играем двамата.
Р а к ъ т. Мони е лошо делфинче и ми взима приятелите.
Л и с к о. Ще видиш, Рако, че ще остана с теб. Ти си ми първият приятел от морето.

Внезапно се появява Мони. Лиско и Мони се гледат безмълвно.

М о н и /най-после се окопитва и заговаря без да сваля поглед от лисичето./
Рако, какво е това?
Р а к ъ т. Кое?
М о н и. Туй, дето ме гледа.
Р а к ъ т. Това ли, Мони? Дето и ти го гледаш, ли?
М о н и. Дето не го познавам.

Л и с к о. Аз съм Лиско.
М о н и. Какво си ти?
Л и с к о. Ати какво си?
М о н и. Аз съм Мони... Хайде!
Л и с к о. Какво?
М о н и. Да тръгваме.
Л и с к о /поглежда към Рака/. Рако?
Р а к ъ т /тъжно/. На него никой не може да му устои. Обиква го и тръгва...
Л и с к о. И аз ли?
Р а к ъ т /тъжно/. Казах ти...
М о н и. Хайде, бе, Лиско, какво чакаш?
Л и с к о. Във водата ли?
М о н и. Скачай!... Хоп!

Лиско се засилва и скача от скалата.

Във водата.

М о н и. . Хареева ли ти?
Л и с к о. Водата е нещо меко.
М о н и. Водата е най-приятното нещо. Виж! /Скача високо и пада обратно./
Хайде!
Л и с к о. Не мога.
М о н и. Да де, ти си сухоземно.

Гласове на делфините:
– Мони!
– Хайде!
– Тръгваме.
– Синко, хайде!
М о н и. Мамо, един момеят.
В о д а ч ъ т /приближава се/. Мони, какво чакаш?
М о н и. Татко, виж какво си намерих. Лиско, това е татко – водачът на делфините.
Л и с к о. Приятно ми е.
В о д а ч ъ т. Интересно животинче... Мони, какво ще правиш?
М о н и. Ще се наиграем.
В о д а ч ъ т. Лиско, искаш ли?
Л и с к о. Много!
В о д а ч ъ т. А знаеш ли, че морето вече не е спокойно? Синята се явява внезапно. Всеки ден изяжда по нещо. Вчера... едно тюленче.
М о н и. Татко бе, моля ти се, нали знаеш, че се пазя... Оставете ни, най-после.
В о д а ч ъ т. Добре де, добре... Довиждане.
М о н и. И да се пазя, знам.

Водачът излиза.

Л и с к о. Вече сме сами.

М о н и. Можеш ли да виждаш слънцето със затворени очи?

Л и с к о. Мога.

М о н и. Сега си ти.

Л и с к о. Можеш ли да си захапеш опашката?

М о н и. А ти виждал ли си потънал кораб?

Л и с к о. А ти спал ли си в гнездото на орел?

М о н и. Делфините никога не спят.

Л и с к о. Такаа ли?

М о н и. Цял живот плуваме и подскачаме.

Л и с к о. А кога сънувате?

М о н и. Не знам такова нещо.

Л и с к о. Някой ден ще те науча да спиш.

М о н и. Качи се на гърба ми.

Л и с к о. Така ли смяташ?

М о н и. Да разгледаме дъното.

Морското дъно.

Живописни обрасли с водорасли скали, между които се провират рибки, по пясъчната ивица пълзят рапани, преминават скаридки, мерне се някое морско конче. Мони обяснява кое какво е. Лиско е безмълвен пред пъстрата красота на морското дъно. Яхнал новия си приятел, той се стиска за врата му и се пули. Мони започва да си тананика.

ЛИСКО Каква е тази песен?

М о н и. За стария капитан. /Запява./

– Капитане, твойта шапка

падна в морската вода!...

– Пет пари не давам, юнга!

Туй за мен не е беда.

– Капитане, твоят кораб
е пробит, на пет места!

– Пет пари не давам, юнга!

Туй за мен не е беда!

– Катастрофа, капитане.

Блъснала ни е скала.

– Пет пари не давам, юнга!

Пука ми от таз беда!

– Капитане, капитане,

падна твоята лула!

– Е, това е вече друго.
Е, това е то беда!...

М о н и. Какво, добре ли пея?
Л и с к о. Но тихо... и ми хареса.

Смят се.

Докато Мони продължава да се смее, Лиско става сериозен и гледа в една точка. По-късно разбираме какво е привлякло вниманието му – бавно и тържествено влиза Глагоабазубадуза, която съчетава в своята помпозност всичките цветове на дъгата, производните им, комбинациите им. Този подвижен панаир плува по морето с плавни движения. Около Глагоабазубадуза се носят стотици дребни медузи, съзвездие от пъстри спътници. Плеядата се движи бавно, спокойно и мълчаливо, сякаш времето няма никакво значение.

Л и с к о /възхитено и уплашено/. Мони, какво е това?
М о н и. Глагоабазубадуза.
Л и с к о. Моля?
М о н и. Империадрицата на медузите.

Империадрицата се приближава.

М о н и. Добър ден, мадам.
Г л а г. Добър ден, Мони.
М о н и. Това е Лиско.
Г л а г. Браво!

М о н и. Империадрице Глагоабазубадуза, може ли да ни осведомите колко са поданиците ви?

Г л а г. Три милиарда и сто. Почти колкото цялото човечество.

М о н и. Само в нашето море?... Три милиарда?

Г л а г. И сто. Само в нашето море.

М о н и. /Обяснява на Лиско/. Медузите не мислят за нищо. Нито за храна, нито за въздух. Няма и врагове. Никой не ги мрази, нито ги обича. Живеят си. Студена ли е водата, топла ли е, вали ли, не вали ли – няма значение. Какво е скръб, какво е радост – не знаят и не искат да знаят. Медузите се носят по течението, вълните ги тласкат по всички посоки. Ако ги разрежеш не усещат болка, но не знаят какво е и удоволствие.

Л и с к о /почти уплашено/. Това е страшно, Мони. По-лошо от това – няма.

Г л а г. Казахте ли нещо?

Л и с к о. Казах, че сте очарователна и имате вълнуващо име.

Г л а г. Делфинче, кой е този очарователен господин?

М о н и. Моят приятел Лиско, императрице.

Г л а г. Да се разговаря с него е доста приятно. Компанията на изискани кавалери ми е била винаги приятна. Поздравете го от мое име и му направете

достояние, че ще се радвам ако пътищата ни се срещнат отново, тогава ще си поговорим по-обстойно за също такива умни неща.

М о н и. Ще му предам поздравите ви и ще му направя достояние вашите думи. Накъде сте тръгнали?

Г л а г. Накъдето ни изгласка това приятно течение. Довиждане и поздравете родителите си.

Лиско и Мони мълчаливо изпращат с погледи отдалечаващата се плеяда, начело с императрицата.

Л и с к о /най-послед/. Другите не говорят ли?

М о н и. Говори сало императрицата, поданиците мълчат, слушат и се движат след нея.

Л и с к о. Това е най-страшното зрелище, което съм виждал.

М о н и. Медузите не са нещастни.

Л и с к о. Но не са и щастливи.

М о н и. Не познават сладостта на усмивката.

Л и с к о.. Нито потребността да пролееш сълзи.

М о н и. Нито пък щастието да вършиш нещо.

Л и с к о. Но защо живеят тогава?

М о н и. За да има и такава нещо по света.

Внезапно проехтява зловещият смях на Синята Акула.

Ето я и нея.

М о н и. Дръж се здраво!

Устата на акулата се отваря и показва зъбите си. Смахът е още по-силен:
Ха-ха-ха!

М о н и. Изкачваме се нагоре!

А к у л а т а. Ха-ха-ха!

Повърхността на морето.

Изскачат Мони и Лиско. Лиско се държи здраво за врата на своя приятел.

М о н и. Плуваме бързо, нали?

Ха-ха-ха! – звучи зад тях смехът на Синята акула, която сега не е и не вижда.

Л и с к о. Бързо, Мони!

М о н и. Бъди спокоен!

Л и с к о. Ще избягаме ли?

М о н и. Като нищо!

Ха-ха-ха! – изсмихва се зловецът Акулата и се появява. Засега виждаме само главата ѝ.

Л и с к о. Бързо, Мони!

М о н и. Бързам, Лиско.

Акулата напредва, уголемява се, все по-голяма част от тялото и влиз а в обсега на погледа ни. И се смее, разбира се.

Л и с к о. Мони, мислиш ли че...?

М о н и. Млъкни!

Назад стърчи опашката на лисичето. Устата на акулата се отваря и затваря зад нея, зъбите тракат зловещо.

М о н и, Прибери си опашката!

Л и с к о. Прибрах я!

Ха-ха-ха! – смее се акулата.

Л и с к о. Безмислено е.

М о н и. Млъкни!

Л и с к о. Спасявай се поне ти!

М о н и. Дръж се!

Л и с к о. Уморявам се.

М о н и. Притисни ме отвсякъде!

Л и с к о. Краката ми треперят!

М о н и. Захапи ме!

Л и с к о. Челюстите ми треперят!

М о н и. Захапи ме, ти казвам!

Л и с к о. Ще те заболи!

М о н и. А знаеш ли как боли от зъбите на акулата?

Л и с к о. Не мога... Падам!

Лиско пада във водата. Мони плува бързо напред и излиза.

Лиско остава сам върху водата.

Акулата се приближава със смях.

А к у л а т а /спокойно/. Качи се на гърба ми.

Л и с к о. Защо?

А к у л а т а. Ще те отнеса.

Л и с к о /уплашено/. Къде?

А к у л а т а. На една скала, сред морето.

Л и с к о. Къде отиде той?

А к у л а т а. Приятелчето ти избяга и те остави. /Смях./

Л и с к о. Не се смейте така!

А к у л а т а /строго/. Веднага на гърба ми!

Лиско се подчинява и се качва върху гърба на Акулата.

Л и с к о. На вашия гръб е по-удобно. Широко е като на тераса. Вие сте синята акула, нали?

А к у л а т а. Да, какво желаете?

Л и с к о. Нищо. ВИЕ желаете нещо от мен.

А к у л а. И ще го получа. Ще те изям сладко.

Л и с к о. /дръзко/. Не ми се вярва.

А к у л а т а /изненадано/. Какво?

Л и с к о. И други са ме яли, но пак съм си цял. И тогава ме отнасяха на някаква скала. Да ви кажа, омръзна ми да ме отвличат и разнасят насам-натам. А бе, вие, злодейците, вечно ли ще се повтаряте?

А к у л а т а. Отдавна не съм хапвала сухоземно месо.

Л и с к о. Винаги ще се намери някой да безпокои живота. Откъде се намерихте в нашето море?

А к у л а т а. Дойдох от океана. Тук съм сама и правя каквото си ща. Никой не е по-силен от мен. Чудесно е да си най-силен от всички.

Л и с к о. Страшно е.

А к у л а т а. Ето я и скалата!

Скала сред морето. Акулата с Лиско се приближава.

А к у л а т а. Скачай!

Лиско скача от гърба на акулата върху скалата.

Л и с к о /отгърсва се от водата/. А кога ще ме ядете?

А к у л а. Не мога да те изям по-рано от двайсет и трети юли.

Л и с к о /изненадано/. Какво?

А к у л а т а. Тогава е рождения ми ден. Ще те изям вместо торта.

Л и с к о. И заради вашите прищевки трябва да чакам цели три дни?

А к у л а т а. Налага се.

Л и с к о. Това няма да стане. Или ще ме изядете веднага, или....

А к у л а т а. Какво или?

Л и с к о. Или няма да ме изядете изобщо.

А к у л а. Не те разбирам.

Л и с к о. Нещо ми подсказва, че ако не ме излапате веднага, не ви гарантирам приятен рожден ден.

А к у л а т а. Не можеш да ми избягаш. Ще се навъртам край скалата. Ще се храня с дебни рибки до 23 юли. След тази дата вече няма да можеш да се шегуваш.

Л и с к о. И все пак, нещо ми подсказва, че...

А к у л а. На 23 юли ще те чукна с опашката си, ще те съборя във водата и ще те изям като торта.

Л и с к о. Добре де, разбрах!

А к у л а т а. И никой не може да те спаси, делфините са безсилни. Всички са безсилни срещу мен.

Л и с к о. Добре де, разбрах!

А к у л а т а. Стига с това р а з б р а х.

Л и с к о. Добре де – какво да правя?
А к у л а т а. Ще мълчиш.
Л и с к о. И ще чакам кефа ви, така ли?
А к у л а. Така.
Л и с к о. Ще имате да взимате, или ме яжте, или се махайте по дяволите!
А к у л а т а. Слушай, малкия, пред теб е Синята акула!
Л и с к о. Добре де, разбрах! Затвори си най-последната уста!
А к у л а т а. Млъкни!... И аз имам нерви!
Л и с к о. Нищо нямате. Злодеите нямат нито нерви, нито сърце. Просто не разбирам защо светът не вземе да се съюзи срещу вас, да ви премахне, че да заживеем както трябва.
А к у л а т а. Кои бе, кои сте вие, дето искате да живеете?
Л и с к о. Добрите. Искаме да няма зло, да живеем в радост. Искам да си играя, а не да ме разнасят по разни скали и лапат по разни рождени дати. Не съм се раждал да ви ставам вечеря, разбрахте ли?
А к у л а т а. Знаеш ли колко ме интересува?
Л и с к о. Някой ден ще ни стане тясно.
А к у л а т а. Ха-ха-ха!
Л и с к о. Защо се смеете?
А к у л а т а. Ако океанът научи, че едно хлапе ми държи подобен тон!... Ще пукна от смях.
Л и с к о. Ще пукнете от злоба! И не мислете, че ще се отървете без наказание. Много авторитети си отидоха безследно.
А к у л а /разярено/. Млъкни!
Л и с к о. Но и вие не ме дразнете.
А к у л а т а. Млъкни, ти казах!
Л и с к о. Докога?
А к у л а т а. До двайсет и трети юли!
Л и с к о. Да ти пикая на рождения ден!
А к у л а т а. Какво?
Л и с к о. Такива като вас се раждат, за да умрат други!
А к у л а т а /удря яростно опашка във водата/. Млъкни, ти казвам!
Л и с к о. Хе-ха! Сега сте наистина синя. Посиняхте от яд. И всичко защото не ме е страх да умра.
А к у л а т а. Какво говориш ти бе, мухльо!

Акулата заплаква.

Л и с к о. Успокойте се.

Акулата зарива.

Л и с к о. Нищо не се е случило, само се пошегувах. Ето, продължавам да си бъда ваш пленник и ще ме изядете. Двамата ще отпразнуваме рождения Ви ден. Първо ще ви честитя, а после ще ме глътнете.

А к у л а т а /хлипайки/. Знам че е тъй /хлипа/ и все пак, злоупотребяваш с доверието ми. Постъпваш несправедливо с една бедна акула, която в момента няма възможност да те изяде.

Л и с к о. Няма вече.

А к у л а т а. Чувствувам се безсилна и подиграна.

Л и с к о. Съзнавам грешката си.

А к у л а т а. Благодаря ти.

Л и с к о. И все пак, макар че сте синя, вие сте една доста глупава акула. Защо толкоз държите за рождения си ден?

А к у л а т а /възмутено/. Че как така? Това е МОЯТ рожден ден. Празнувам го всяка година.

Л и с к о. Черен ден за останалите, но карай да върви.

А к у л а т а /глупаво/. Какво?

Л и с к о. Гладен съм.

А к у л а т а. Пак ли почваме?

Л и с к о. Много съм гладен.

А к у л а. Ти си гладен?

Л и с к о. Да не мислите, че само вие... И ние ядем.

А к у л а т а. Това трябва да ти е безразлично.

Л и с к о. А така! Защо?

А к у л а т а. След три дни ще умреш.

Л и с к о. И други са ми пяли същата песен.

А к у л а т а. Мога да ти наловя рибки.

Л и с к о. Не ям нищо, което живее.

А к у л а т а. Напоследък говорят много за хранителните качества на водораслите.

Л и с к о /злъчно/. А вие защо не ядете водорасли?

А к у л а т а /искрено учудена/. Защото съм акула.

Л и с к о. Време е и акулите да преминете на водорасли. Така ще се оправи света.

А к у л а т а. Не ми е удобно да се оправи.

Л и с к о. Тогава ми наберете водорасли, че ще се пукна от глад. Дошъл съм тук да ме ядете, а не да гладувам.

А к у л а т а. Извинявай, но така се случи. Сега ще набера най-витаминозните водорасли, напълнени с фосфор. От туй ще станеш силен, умен и весел.

Отскубва снопче и му го подава.

Лиско взима снопчето и започва да яде.

А к у л а. Сладко ядеш. А бе, ти и подобните на теб защо ядете само трева? ,

Л и с к о. За да не се ядем помежду си бе, глупако!

Затъмнение.

Сред морето.

Мони плава.

М о н и /вика/. Таткоооо!... Мамооооо!... Делфиниии, къде сте?

Водачът /гласът му отдалеч/. Монииниии!

М о н и /радостно/. Татко! /Водачът и майката влизат./ Мамо!... Бързо!

М а й к а т а. Какво има, Мони?

М о н и. Синята!

В о д а ч ъ т и М а й к а т а. Какво Синята?

М о н и. Отвлеч е Лиско.

В о д а ч ъ т. Кога?

М о н и. Преди малко.

Влиза Смелия.

С м е л и я. Изяде ли го?

М о н и. Не, но ще го яде... Синята грабна Лиско и го понесе. Помислиха, че съм избягал от страх, но аз тръгнах след тях. Отнесе го на своята скала. И когато смятах да я ухапя...

М а й к а т а. Кого?

М о н и. Синята.

В о д а ч ъ т. Да я ухапеш?

М о н и. Ми какво да правя? Нали трябва някой ден някой да я ухапе най-после.

М а й к а т а. Ти си луд!

С м е л и я т. Щеше да те изяде.

М о н и. Знам.

В о д а ч ъ т. А така!

М о н и. Ако някои не я ухапе, тя ще мисли, че ще я кара така до края на живота си.

В о д а ч а т / бързо/. Добре де, защо не я ухапа?

М о н и. Защото я чух да казва, че отлага изяждането с три дни. Лиско ще бъде глътнат на двайсет и трети юли,тогава имала рожден ден.

В о д а ч ъ т. Това е невероятно!

М о н и /ентусиазирано/. Вместо торта.

М а й к а т а. Боже, каква акула!

С м е л и я т. Да не и се надяваш!

В о д а ч ъ т /замислено/. Имаме цели три дни.

М а й к а т а. Да помислим за спасяването на...

С м е л и я т. И какво ще направим? Нищо.

В о д а ч ъ т. Трябва да измислим нещо. /Извиква./ Делфини, съберете се!

Първите делфини от стадото се появяват край него.

Затъмнение.

При Скалата на акулата.

Лиско си почива на скалата.

Влиза Акулата.

А к у л а т а. Знаеш ли какво?... Лисиче, събуди се! /Лиско се раздвижва./
Знаеш ли какво?

Л и с к о /прозява се/. Какво?

А к у л а т а. Нещо не се чувствавам добре.

Л и с к о. А така! Да не сте болна?

А к у л а т а. Не знам, нещо стомаха.

Л и с к о. Не думай, боли ли ви?

А к у л а т а. Мисля, че съм гладна, но да не обръщаме внимание на това...

Л и с к о. Чакайте де, мина едва един ден и остават още два до празника.

Акулата обикаля скалата и отново се връща при Лиско.

А к у л а т а. Чистосърдечно ти казвам, че съм гладна и просто не зная какво да правя.

Л и с к о. Мислете за нещо друго.

А к у л а т а. Например?

Л и с к о. Да речем, за хубавото време.

А к у л а т а. Гладна съм!

Л и с к о. Ааа, не така! Я се поразходете.

А к у л а т а. А ти да избягаш, нали?

Л и с к о. По какъв начин?

А к у л а т а. Делфините ще дойдат и ще те отнесат.

Л и с к о. Тогава стойте тук и гладувайте!

А к у л а т а. Не ми се гладува?

Л и с к о. Може би намеквате за нещо?

А к у л а т а. Според мен, какво от туй че съм се родила на 23 юли. Представи си, че съм се родила на 21 юли. Тогава рожденият ми ден щеше да бъде днес и можех да те изям. Според мен, рожденият ми ден е днес.

Л и с к о. Лъжете!

А к у л а т а. Когато една акула каже на едно лисиче, че рожденият и ден е днес, а не след два дни, лисичето е длъжно да повярва, а не да казва лъжете, защото акулата може да казва каквото си ще, понеже е акула.

Л и с к о /вика/. Не! Не може да се раждате когато ви скимне. Всеки се ражда само веднъж.

А к у л а т а /подхвърля/. И умира веднъж.

Л и с к о. Не говорете за умирање!

А к у л а т а. Гладна съм.

Л и с к о. На двайсет и трети времето ще бъде хубаво и ще си прекараме хубав рожден ден.

А к у л а т а. В стомаха ми стърже.

Л и с к о. Представете си, че ме няма.
А к у л а т а. Не мога. Представям си само как те ям.
Л и с к о. А защо не си представите нещо красиво. Например един красив залез.

А к у л а. За мене няма нищо по-красиво от това – да ям. Не шавай!

Вниманието ѝ е привлечено от нещо.

Л и с к о /шепти/. Какво има?
А к у л а. Един кефал.
Л и с к о. Кефале, бягай! Кефале, бягай!

Акулата изчезва и се връща отново.

А к у л а т а. /мрачно/. Нямах право да ми пъдиш жертвите, разбра ли?
Л и с к о. Спасих му живота.
А к у л а т а. Глупако, ако бях изяла него, щях да отложам твоето изяждане.
Л и с к о. Знам.
А к у л а т а. Не мога да разбера защо искате да помагате на другите. Що за удоволствие?

Л и с к о. Никога няма да го разберете.
А к у л а т а /удря водата с опашка/. Ха-ха-ха! Вече нищо не може да те спаси.

Лиско се разпищява.

Л и с к о. Помощ! Спасете ме!... Махни се, проклетнице, ще те ударя!
А к у л а т а. Ха-ха-ха!

Затъмнение.

Заседание на делфините сред морето.

Г л а с о в е н а д е л ф и н и:
– Всеки ден даваме нови жертви!
– Акулата е ненаситна.
– Сега е време да скочим!
– Да я смачкаме!
В о д а ч а т. Да скочим, но как?
– Ще измислим нещо!
– Не може да няма начин!
– Сега или никога!
– Ще дадем жертви!
– Но ще я смачкаме!
В о д а ч ъ т. Ако стои и чака. Синята акула е най-бързото морско животно.
/Мрачно мълчание. Пауза./ Кой ще я стигне? Кажете де.
С м е л и я т /тихо/. Тогав да стоим и да чакаме!

В о д а ч ъ т. Не! /Пауза./ Борбата е започната! /Пауза./ Връщане няма.
/Пауза./ Лиско ще бъде спасен, или...

Водачът млъкова.

С м е л и я т. Или ще отмъстим за него!
Г л а с. Ловкият иска да каже нещо... Мини напред.

Ловкият минава напред. Всички млъкват.

В о д а ч ъ т. Смяташ ли, че ще предложиш нещо важно?
Л о в к и я т. Преди малко съгледах Глагоабазубадуза...
В о д а ч ъ т. Че какво от туй?
Л о в к и я т. Медузата ме накара да се замисля.
С м е л и я т. За какво?
Г л а с о в е:
– Едно лениво, пихтиесто същество.
– Надуто!
– Върви по течението.
– И се мисли за нещо.
– Пихтия и цветове!
– И парливи сокове!
Л о в к и я т. Там е работата!...
С м е л и я т. Какво, какбо?
Л о в к и я т /многозначително/. Помислете.

Тишина. Мълчание в което се чува по някоя въздишка.

С м е л и я т. Идеално!
М а й к а т а. Това е страшно!
Л о в к и я т. И сигурно!
Г л а с. Победата е сигурна!
Г л а с. Край на акулата!

*Отново мълчание.
Всички погледи са отправени към Водача.*

С м е л и я т. Водачо, защо мълчиш?
Л о в к и я т. Какво мислиш?
В о д а ч ъ т /най-после/. Мисля, че оръжието, което ще употребим, е
опасно... За нас... Някой ден...
Л о в к и я т. Да се надяваме, че...
С м е л и я т. Медузите са глупави и няма да се досетят.

Пауза.

В о д а ч ъ т /взима решение/. Да отидем при императрицата на медузите.

Затъмнение.

При Скалата на Акулата.

Лиско се крепи на скалата, а Акулата бие ли бие водата с опашката си, като повтаря своето зловещо: Ха-ха-ха.

Във въздуха пицят гларуси, виждат трагедията на жертвата. Акулата обикаля скалата, но и Лиско се пази с бягане ту на едната, ту на другата страна.

Гонитбата е изпълнена с възгласи, отчаяни вопли и смях на злодееца.

Лиско спира задъхано.

Акулата /смее се/. Къде ще бягаш, кажи?

Л и с к о. Махнете се;

А к у л а т а. След като те изям!

Л и с к о. Засрамете се!

А к у л а. Не мога! Искам, но не мога.

Л и с к о. Тогава да играем на нещо?

А к у л а. На какво?

Л и с к о. Например – на басни.

А к у л а. Какво е туй?

Л и с к о. Баснята е литературно произведение, в което се говори за хората, а се отнася до животните.

А к у л а т а /глупаво/. Е?

Л и с к о. Нищо. Печеля време.

А к у л а т а /удря яростно по скалата/. Ха-ха-ха!

Л и с к о. Внимавайте, ще ме съборите във водата.

А к у л а т а. Ха-ха, това ми е целта.

Л и с к о. Защо?

А к у л а т а. За да те изям.

Силен удар с опашката.

Л и с к о. Какво стана?

А к у л а т а. Падна.

Л и с к о. Къде?

А к у л а т а. В морето!

Лиско и Акулата.

Л и с к о /гледа устата на акулата/. Колко съм близо до устата ви!

А к у л а. Ха-ха!

Л и с к о /строго/. Затворете тази неприятна пещера!

А к у л а т а. Ха-ха! /Отваря широко челюстите си./

Л и с к о. Голямо нещо!

Акулата прави рязко движение и нагълтва Лиско.

А к у л а т а. Ха-ха! Как си в устата ми? /пауза./ Какво правиш?... А!... Къде отиваш?... Защо минаваш през гърлото?... Глупако, къде отиваш в стомаха ми?... Ха-ха-ха! Напъха се в стомаха ми! Ха-ха! Вместо да те изям – те глътнах!... Ох, че сладко лисиче! Като торта! Ох, че хубав рожден ден си направих!... Ха-ха-ха!

Гларусите прелитат и грачат възбудено, долавяме думичките: "Глътна го". "Синята"... "Изяде го"... "Цялото..."

Затъмнение.

Императрицата на медузите Глагоабазубадуза се е отпуснала сред водата с пицните си цветове.

Влиза Водачът на делфините.

В о д а ч ъ т. Глагоабазубадузо, императрице на всички медузи в нашето море, добър ден.

Г л л а г. Добър ден, водачо на делфините. Броят на медузите, които управлявам възлиза на три милиарда и сто.

В о д а ч ъ т. Това е отлично. Ние, делфините, ще ви помолим да ни отпуснете, само два милиона от тях.

Г л а г. Така ли? Че защо ви са нужни два милиона медузи?

В о д а ч ъ т /с досада/. Моите пратеници Ви обясниха за стотен път. Два милиона медузи, събрани около Синята, могат да образуват преграда, от която акулата не може да се измъкне.

Г л а г. Вярно, че вашите пратеници ми обясняваха. Но как да не може да се измъкне?

В о д а ч ъ т. И това ви обясних. Два милиона медузи ще я притиснат от всички страни... Това е страшна пихтиеста маса.

Г л а г. Каква маса?

В о д а ч ъ т. Пихтиеста. В нея злодеецът не може да помръдне дори с опашката си. Ще го пленим и ще го махнем.

Г л а г. Защо да го махнем?

В о д а ч ъ т /спокойно/. Той ни напада и убива.

Г л а г. Че какво от това?

В о д а ч ъ т. Вие не можете да разберете какво е да те убиват, но ние усещаме това. Първо – боли, второ – заспиваш завинаги.

Г л а г. Лошо ли е да заспиш?

В о д а ч ъ т. Не можете и не можете да го разберете.

Г л а г. Защо да не можем?

В о д а ч ъ т /леко нервиран/. Защото не чувствувате болка!

Г л а г /спокойно/. Защо не чувствувате болка?

В о д а ч ъ т /малко повече нервиран/. Защото сте тъпи, нисши същества.

Г л а г. Хубаво ли е да сме тъпи и нисши, същества?

В о д а ч ъ т. За вас е хубаво.

Г л а г. За вас защо не е хубаво?
В о д а ч а. Защото сме по-висши същества; чувствуваме и болка, и тъга, и радост. Разбрахте ли?
Г л а г. Добре ли е да не чувствуваш?
В о д а ч ъ т. Не!
Г л а г. Кое е по-добре: да си низше или висше?
В о д а ч ъ т /лъже/. Да си низше.
Г л а г. /доволно/. Значи, ние сме много важни, така ли?
В о д а ч ъ т /нервиран/. Много!
Г л а г. А какво искате?
В о д а ч ъ т. Искаме да циментирате с вашите два милиона медузи...
Г л а г. Ние сме три милиарда.
В о д а ч ъ т. Достатъчно е да ни дадете само два милиона, да я притиснем отвсякъде, да я задушим и да спасим Лиско.
Г л а г. Защо да го спасявате?
В о д а ч ъ т. Защото ще го убият.
Г л а г. Как ще го убият?
В о д а ч ъ т. Ще го изядат.
Г л а г. Какво, като го изядат?
В о д а ч ъ т. Няма да има Лиско.
Г л а г. Какво от тоава?
В о д а ч ъ т. Той е добър. Близките му ще плачат.
Г л а г. А не може ли да не плачат?
В о д а ч ъ т. Не може.
Г л а г. Тогава да плачат.
В о д а ч ъ т. Ще усещат една особена болка, която вие не познавате.
Г л а г. Защо не я познаваме?
В о д а ч ъ т. Защото сте тъпи!
Г л а г. добре ли е да си тъп?
В о д а ч ъ т. За някои е добре.
Г л а г. /оглежда цветовете си/. За кои е добре?
В о д а ч ъ т /извън себе си/. За вас!... Понеже сте гадни и безчувствени пихтии, низки твари, които предизвикват погнуса...
Г л а г. Ей, толкоз хубави неща, и все ние?
В о д а ч ъ т. Все вие.
Г л а г. Обсипахте ме с комплименти!... Как да ви се отблагодаря?
В о д а ч ъ т. Съберете два милиона и притеснете акулата.
Г л а г. Защо да я притиснем?
В о д а ч ъ т /от яд ще заплаче/. Да я убием.
Г л а г. Като я убием, няма ли да умре.
В о д а ч ъ т. Ще умре.
Г л а г. Нали казахте, че да се умре е лошо? Вие искате Лиско да не умре, а Синята да умре.
В о д а ч ъ т. Лиско трябва да живее, защото е добър, а ОНАЯ трябва да умре, защото е изверг!...
Г л а г. Не разбирам, ама карай да върви... Какво искате от мен?

В о д а ч ъ т. /почва да плаче и говори през сълзи/. Молим ви да заповядате на поданиците си... Вие, мадам, най-красивата императрица, да им заповядате да се съберат в тесен кръг около Синята акула и да стесняват, стесняват кръга, докато я задушат. Освен това да пускат всички люти сокове от себе си, да ослепят непобедимата акула, просто да а изгорят. Това страшно ваше оръжие трябва да се хвърли срещу кръвожадния враг.

Г л а г. Повторете още веднъж. Не ви разбрах.

В о д а ч ъ т. Искаме само два милиона, не повече.

Г л а г. Защо ви са?

Водачът грохва. Ловкият се приближава и го замества.

Л о в к и я т. Мадам , не намирате ли, че днес времето е хубаво?

Г л а г. Може. Какво от това?

Л о в к и я т. Прекрасен ден.

Г л а г. Добре де, какво от това.

Л о в к и я т. В такъв ден мантията ви блести чудесно.

Г л а г. Тя е красива и през нощта.

Л о в к и я т. Съгласен съм, но през деня все пак...

Г л а г. Защо ми разправяте това?

Л о в к и я т. Защото съм влюбен във вас.

Г л а г. Какво значи влюбен?

Л о в к и я т /яростно/. Вървете по дяволите, тъпачко!... Пожелах да направя маневра, но нищо не излезе. Гадно, гнусно същество...

Отегля се. Пред императрицата застава Мечтателя.

М е ч т а т е л я т /безизразно/. Мадам, вярно ли е, че поданиците ви наброяват три милиарда?

Г л а г. Разбира се. Всяка година се преброяваме. Три милиарда и нещо.

М е ч т а т е л я т. Да, но аз не вярвам.

Г л а г. Как да не вярвате?

М е ч т а т е л я т. Че как да повярвам?... Вие се движите заобиколена само от хиляда медузи.

Г л а г. Хиляда са ми достатъчни. Това са моите камериерки.

М е ч т а т е л я т. Значи, не сте три милиарда.

Г л а г. Мислите, че лъжа ли?

М е ч т а т е л я т. Докато не видя поне три милиона от трите милиарда на едно място, няма да повярвам.

Г л а г. Ако поискам, ще ги видите.

М е ч т а т е л я т. А как ще ги повикате? Можете ли да им заповядате?

Г л а г. Само да кажа...

М е ч т а т е л я т. И ще ви послушат, така ли?

Г л а г. А вие как мислите?

М е ч т а т е л я т. Аз мисля, че няма да ви послушат.

Г л а г. Ще ме послушат!

Мечтателят. Няма... Все още мисля, че не можете да съберете три милиони медузи около Синята акула, да я притиснат и да изхвърлят отровните си сокове.

Глаг. мога.

Мечтателят. Не можете!...

Глаг. Къде да ги събера?

Мечтателят. При Скалата, която остава под вълните. И то веднага.

Глаг. Сега ще видите... Около Синята?

Мечтателят. Да.

Глаг. Близко до нея?

Мечтателят. Просто да я прегърнат.

Глаг. И да изпусчат парливи сокове?

Мечтателят. Да.

Глаг. Три милиона?

Мечтателят. Три.

Глаг. Гледайте сега какво става!...

Водача и Ловкия се хвърлят върху Мечтателя и започват да го прегръщат и целуват.

Стомахът на акулата.

Лиско се оглежда, след това извиква.

Лиско. Ооох, ами сега?

Акулата. Защо крещиш?

Лиско. Къде се намирам?

Акулата. В стомаха ми.

Лиско. Имате доста красив стомах. Тук е приятно... И какво се случи всъщност?

Акулата. Вместо да те изям, те глътнах. Вълната те тикна право в стомаха ми.

Лиско. А щяхте да ме ядете.

Акулата. Случва се. От лакомия, вместо да изям, взема че глътна жертвата.

Лиско /след пауза/. Е?

Акулата. Нищо... Така не ми е сладко.

Лиско. И като не ви е?

Синята. Изплювам и изяждам отново.

Лиско. Исмен ли ще сторите същото?

Акулата. Разбира се.

Лиско. И отново ще видя света?

Акулата. Ако можеш да разгледаш нещо за няколко секунди.

Лиско. Хайде де!

Акулата. Пак ли хитруваш?

Лиско. Кога ще стане това?

А к у л а т а. Когато искам АЗ!

Л и с к о. Моля ви, изплюйте ме по-скоро, за да ви уважавм повече.

Синята. Това си е моя работа.

Л и с к о. Ах, как жадувам да видя отново светът! Като си представя, как не му обръщам достатъчно внимание... Сега ми е много интересно да го зърна, понеже ми предстои да умра... Моля ви, Акуло, изплюйте ме да зърна слънцето.

А к у л а т а. Не.

Л и с к о. Ще ви бъда благодарен до края на живота си.

А к у л а т а. Не.

Л и с к о. Моля ви се като на човек.

А к у л а т а. Внимавай къде стъпяш.

Л и с к о. Защо?

А к у л а т а. Ноктите ти дращят стомаха ми.

Л и с к о /радостно/. Така ли?

А к у л а т а. Внимавай с идиотските си нокти! Олед малко ще те изплюя и ще те изям.

Л и с к о /свива се/. Не!

А к у л а т а. Олале!

Л и с к о. Боли ли?

А к у л а т а. Олеле!

Л и с к о. Извинете.

А к у л а т а. Сега ще те изплюя!

Л и с к о /свива се/. Няма!

А к у л а. Олеле, боли!... Пусни ме!

Л и с к о /свива се още/. Няма!

Акулата започва да се мята на всички страни, а Лиско се смее.

Л и с к о /вика/. А така... Браво!... Кеф!... Още веднъж!... Много ли боли?

А к у л а /с болка/. Много!...

Л и с к о. Радвам се.

А к у л а. Ще те убия!

Л и с к о /весело/. Опитайте.

Акулата се притаява. Мълчание.

А к у л а т а /най-сетне/. Ако махнеш тия нокти от стомаха ми, ще пощадя живота ти.

Л и с к о. Лъжеш!

А к у л а т а. Обещавам!

Л и с к о. Не вярвам!

А к у л а т а. Честна дума.

Л и с к о. Не вярвам.

А к у л а т а. Честна дума, че ако махнеш ноктите си от стомаха ми, ще те изплюя на скалата и ще изчезна!

Л и с к о. Кажи: Ако не удържа думата си, да пукна на място.

А к у л а т а. Ако не удържа думата си, да пукна на място.
Л и с к о. Ако не удържа думата си, да ми окапят очите!
А к у л а т а. Ако не удържа думата си, да ми окапят очите.
Л и с к о. Да ми изсъхне опашката.
А к у л а т а. Да ми изсъхне опашката.
Л и с к о. Честна дума!
А к у л а т а. Честна дума!... Болииииии!
Л и с к о. Добре тогава, изплювай ме, акуло! Макар, че не ти вярвам, защото си злодеец и нямаш честна дума!... Изплювай ме да видя света!

Звуков ефект.

Лиско изведнъж се появява на скалата.

Л и с к о. Ех че е добре!... Виждаш слънцето, чуваш вълните и птиците!... Хееей, живея!... Отново съм жив!... Хееей, аз съм Лиско и съм жив!... Акулата ме глътна, но я стиснах за стомаха и ме изплю! Даде честна дума!

Гласът на Акулата. Ха-ха-ха!

Лиско. Олеле, акулата!

Затъмнение.

Сред водата.

А к у л а т а. Ха-ха-ха!... Честна дума.... Ха-ха-ха! /Плясък с опашката./
Пригответи се да те изям!

Л и с к о /гласът му/. Не!... Не искам... Ти си лоша!

А к у л а т а. Сега ще те изям! /Пляска с опашката./ А!... О!... /Отново плесва с опашка./ А!... Ей, какво става тук? /Около акулата се групират медузи./ Оооо!... Ей!... Махнете се!... Защо ме заграждате?... Вие сте луди!... Пуснете ме да отида при Лиско... Трябва да го изям... Като торта... Аааа, защо така?... Защо ме притискате? Ще ви избия!... Махнете се! /Стената около акулата става още по-плътна./ Не така!... Очите ми!... Пари ми на очите!... Махнете се!... Ослепявам ли? Хей!... Помощ!

Л и с к о /гласът му/. Какво?

А к у л а т а. Викам за помощ.

Л и с к о /гласът му/. Защо?

А к у л а т а. Медузи!... Хиляди!... Милиони!... На очи ми пари!... Махнете се, проклетници!... Аз съм акулата!... Оооох!...

Скалата.

Лиско гледа втренчено.

Влиза Мони.

М о н и /радостно/. Лиско!

Л и с к о /радостно/. Мони!
М о н и. Спасихме те!
Л и с к о. Мони, какво става с акулата? Защо не ме изядда?
М о н и. медузите я заградиха. Три милиона! Като стена. И парят.
Л и с к о. И няма да има акула!
М о н и. Да... Качвай се!
Л и с к о /весело/. Къде?
М о н и /весело/. На гърба ми!
Л и с к о. Урааа!...
Г л а с ъ т н а С и н я т а. Помощ!... Пооо...
Л и с к о. Мони.
М о н и. Кажи.
Л и с к о. А бе знаеш ли как обичам да спасявам.
М о н и /уплашено/. Не!
Л и с к о. Викне ли някой...
М о н и /вика/. НЕ!
Л и с к о /искрено/. Ама, който и да е той...
М о н и. Не.
Л и с к о /продължава мисълта си/. Трябва да го спасявам.
М о н и. Не бива!
Л и с к о. Какво може да се направи против медузите?
Г л а с ъ т н а А к у л а т а. Пооо-моооо...
М о н и. Ако я спасим, ще изяде цялото море. Всеки ден отмъква по някого.
Л и с к о /замислено/. Мони.
М о н и. Кажи.
Л и с к о. Ами че те, медузите, щом са милиарди и щом могат да се справят с акулите, ами че те ще могат да се справят и с другите.
М о н и /уплашено/. С кои другите?
Л и с к о. Ами и с вас, могат да заградят всички риби в океана, ако им хрумне могат да заградят корабите, да прекъснат корабоплаването.
М о н и. Това е вярно.
Л и с к о. Ако се досетят, не ще остане нищо от вас.
М о н и. Ужас!
Л и с к о. Добре че не се сещат обаче. Те са тъпи и не могат да се сетят...
Хайде...
М о н и. Къде?
Л и с к о. Да играем. Вече никой не може да ни попречи.
М о н и. Лиско, колко време ще останеш при нас?
Л и с к о. Трийсет дни.
М о н и. Само?
Л и с к о /весело/. Че малко ли е? Как беше песента?
М о н и. За капитана ли?
Л и с к о /бодро и весело/. Тази, която ще измислим сега.

Запяват:

Когато ти е весело,
когато си добре
и искаш нова песен,
а няма отвъде,
тогава си запей на глас,
тогава измисли
и думите и нотите,
че всичко можеш ти.

Ураа, ура -
това е то игра...
когато нямаш нова песен
сам си измисли.
Ураа, ура –
това е то игра...
макар че текстът не е лесен,
с уста си подсвирни.

Докато трае песента, към тях се приближават делфините, прочутия ленив рак, а и някои морски животни, забелязани от нас под водата.

Всички пеят.

Музиката, за да се отчете времето, което е минало.,

И докато всички мислим, че пиесата е свършила, на сцената просветлява, показва се онова кътче прел Хълма на медените сокове, където бяхме оставили Мокси.

Мокси лежи с неимоверно издут корем, които отразява светлината на залязващото слънце. Спи. Нищо не показва, че е жив.

Минава известно време.

Влиза лиско.

Л и с к о /тихичко/. Мокси, пътят ни зове. /Тишина. Никой не отговаря, никой не се помръдва. Пауза./ Извинете, преди трийсет дни оставих тук едно магаре на име Мокси. Знаете ли какво е станало с него? /Мокси поклаща само опашката си./ Извинете, преди един месец оставих на това място магаре на име Мокси. Да. сте го виждали случайно?

М о к с и /невъзмутимо, без да помръдне/. Аз съм този.

Л и с к о /прави се на ударен/. Моля?

М о к с и /без да помръдне/. Аз съм Мокси.

Л и с к о /прави се на ударен/. Така ли? Че ти не приличал на себс си. Никога не съм виждал такова тлъсто магаре. Защо не ядеш тръни?

М о к с и /б а в н о/. Не ми говори за ядене. Отвратен съм от яденето.

Л и с к о. Дойдох, понеже някога ми обеща да ме върнеш у дома.

М о к с и. Не само ще те върна, но и ще се върна с теб. Тия тръни ме вбесяват.

Л и с к о /иронично/. Същите сочни тръни?

М о к с и /тежко и с болка/. Ох!
Л и с к о. Значи тръгваме? Ще се върнем в родната гора!
М о к с и. Мечтая за родната гора!
Л и с к о /радостно/. Тръгваме ли?
М о к с и /спокойно, без да помръдне/. Не.
Л и с к о /с изненада/. Защо?
М о к с и /лениво/. Не мога да се изправя. Трябва да почакаш.
Л и с к о. Колко?
М о к с и. Преди половин час паднах от преяждане. Щом смея храната -
тръгваме.
Л и с к о. Добре, ще чакам.

Тишина. Пауза. Мокси спи и хърка.

Л и с к о /загубил търпение/. Мокси, видя ли морето.
М о к с и /сънно/. Нищо не съм видял. Аз съм истинско магаре, което мисли
само за плюскане. Морето е на сто метра и не го видях. Вече никога няма да ям
повече, отколкото ми е нужно да живея.
Л и с к о. Тогава наистина си научил нещо от пътубането ни.
Лиско си тананика песничката. Мръква и се съмва.

Слънцето изгрява.

Л и с к о /вдига глава и се разсънва/. Добро утро, Мокси.
М о к с и /събужда се/. Как? Не е ли добър вечер?
Л и с к о. Нощта мина и замина, Мокси.
М о к с и. Не думай.
Л и с к о /бодро/. Тръгваме ли?
М о к с и /най-после се изправя/. Ей сега... Хапвам и тръгваме.
Л и с к о /ядосано/. Ти си магаре! /Тръгва./
М о к с и. Къде тръгваш?
Л и с к о. Към Родната Гора.
М о к с и. Чакай!
Л и с к о /прави се на ударен/. Защо?
М о к с и /отива пред него и се навежда/. Скачай на гърба ми!
Л и с к о /радостно/. Хоппала!

Мята се на гърба на Мокси.

Л и с к о /бодро/. Напред!
М о к с и. Към родното място!
Л и с к о /още по-бодро/. Чудесно нещо е светът, но още по-чудесно е
родното място!...

Запяват песента за вървенето.

На заден план морските животни им махат за сбогом, пригласят на песента
им.

КРАЙ